

פ"ד הלכות חמץ ומצה ה"א. חמץ של ישראל אם הניחו ברשותו וכו' ואפילו מופקד ביד גוים הרי זה עובר משום לא יראה ולא ימצא וכו' גוי שהפקיד חמצו אצל ישראל אם קבל עליו ישראל אחריות שאם אבד או נגנב ישלם לו דמיו הרי זה חייב לבערו הואיל וקבל עליו אחריות נעשה כשלו, ואם לא קבל עליו אחריות מותר לקיימו אצלו ומותר לאכול ממנו אחר הפסח שברשות הגוי הוא עכ"ל ברמב"ם מבואר דחמץ של ישרא' בכ"מ שהוא הבעלים עוברים עליו, ואפילו הפקידו ביד אחר, ולכאורה אפילו קבל השני אחריות כיון דאיכא בעלות ישרא' עובר עליו, מיהו גוי שהפקיד חמץ אצל ישרא' באחריות כיון דישראל קנינים בגווה עובר הישרא' עליו בב"י וב"י.

ועיין בחידושי הגר"מ הלוי דהרמב"ם מיירי דוקא דאיכא שמירה מדינא, דאחרת ליכא דין ב"י וב"י, ובמכתב אליו א"ז זצוק"ל הסכים לדבריו, ועיין בפ"ב הלכות שכירות ה"א דליכא חיוב אחריות ושמירה לעכו"ם א"כ קנו מידו, וא"כ מבואר דמיירי היכא דקנו מידו, ואמר א"ז מרן הגר"מ הלוי זצוק"ל דאין קנו מידו תנאי וחיוב אחריות בעלמא אלא התחייבות שמירה וחל עליו דין שומר מדינא, ודבר זה מוכרח בשיטת הרמב"ם דלפי הרמב"ם התחייבות בעלמא כזאת הוי אסמכתא, דכתב בפ"א הלכות מכירה ה"ו דכל תנאי בין שהתנה אם יהי' או אם לא יהי' או התנה אם יעשה או לא עשה הוי אסמכתא, וא"כ א"א להתנות סתם, אלא דוקא בשומרים חדשה תורה אחריות, ועיין בשיעורי רבנו חיים הלוי ב"מ דף ק"ד. דגם ביאר הענין הכי, וממילא בע"כ דהיכא דקנו מידו חייב מדין שומרים וככל הלכות שומרים ולא הוי סתם התחייבות בעלמא.

והוסיף א"ז מרן הגר"מ זצוק"ל דמש"כ הרמב"ם דאי קנו מידו קאי דוקא על עכו"ם ולא על הקדש, וממילא אמר הגמ' פסחים דף ה: קבל פקדונות מן הנכרי ולא קבל פקדונות מהקדש, משום דבקנו מידו בעינן כליו של קונה ולקנות כליו של הקדש כדי להתחייב הוי מעילה, וממילא כתב הגמ' דקבל פקדונות דוקא מן הנכרי.

ועיין בחדושי הגר"מ הלוי במכתב מא"ז זצוק"ל דהיכא דאיכא דין שומר ויפסיד השומר היכא דאינו יכול לקיים דין השבה שיש לו כבר חייב בב"י וב"י ולא בעינן שחייב אחריות מדינא, אבל בעינן דין שומרים וקניני שמירה המחייבו להחזיק החפץ ולהשיבו לבעלים.

וי"ל תו ע"פ דברי א"ז זצוק"ל דכל שומר יש לו דין השבה והתשלומין
הוי במקום החפץ, ולא חיוב תשלומין בעלמא, אלא דאיכא פטור אונס,
וא"כ היכא דהאנס מחייבו לשלם חל על התשלומין דין במקום החפץ,
ושפיר נחשב הוא לבעלים כי במציאות חייב לשלם עבור החפץ, וחל על
הממון דין תשלומי החפץ, ועל זה פליג הראשונים אחרים וס"ל דדוקא
היכא דחייב לשלם מדין שומרים חל על הממון דין תשלומי החפץ.

מיהו י"ל אחרת דלפי הרמב"ם כל דין עבירת ב"י הוי היכא דרוצה בקיומו
ואינו תלוי בבעלות גרידא, שלא כשיטת ר"ת והר"י דתלוי בבעלות גרידא,
וכל דין ביטול הוי חלות בגברא דאינו רוצה בקיומו, וכל היכא דחייב
לשלם אם החמץ יגנב או יאבד ממילא רוצה הוא בקיומו כדי שלא ישלם,
מיהו שונה חיוב אחריות של ש"ח מחיוב אחריות של ש"ש, דמבואר
מבפ"ב הלכות שכירות ה"ג דחיוב אחריות של ש"ח אינו דין באחריות
אלא שחייב השומר משום שביטל דין שמירתו, משא"כ חיוב של ש"ש הוי
דין בחיוב אחריות, וא"כ זה שש"ח שומר החפץ וחייב משום פשיעה אינו
דין רוצה בקיומו אלא הוי קיום בדין שמירה שלו, משא"כ בש"ש דחייב
משום חיוב אחריות רוצה בקיומו שלא יתחייב בחיוב אחריות שלו, וע"ז
מוסיף הבה"ג דאף זה שש"ח שומרו הוי רוצה בקיומו וחייב.

ועיין בירושלמי פסחים פ"ב ה"ב (י"ד. בסוף הדף) דבקדשים שחייב
באחריותו, דהיינו לחמי תודה, אי עובר בב"י וב"י תלוי בדין אי דבר
הגורם לממון כממון דמי אי לאו, והקשו האחרונים הלא הבבלי בפסחים
דף ה: ס"ל דדין ב"י אינו תלוי בדבר הגול"מ, ותירץ א"ז מרן הגר"מ הלוי
זצוק"ל דאינו דומה, דהיכא דיש חיוב אחריות בעלמא שפיר תלוי ב"י בדין
דבר הגול"מ. מיהו בשמירה אית לשומר קניני שמירה המחייבו
באחריות,¹ כדמוכח מתוס' ב"ק דף ע"ט. ובפיה"מ שם,² ויש גזיה"כ

---

¹ עיין בשיעורי רבנו חיים הלוי ב"מ דף נ"ו. שמביא מירושלמי מע"ש פ"ד ה"ג דדרש
מכי יתן איש בשומרים דאין מתנת קטן כלום דמבואר דבמסירה לשומר איכא
קנינים.

² דברי א"ז זצוק"ל דאיכא קנינים בשמירה איתא להדיא גם בתוספות רי"ד לב"ק
ע"ט. וכן נקט הב"ש סי' י"ד מגיטין דף י"ד. דאמירנן תן כזכי בפקדון ומזה דאמרינן
תן כזכי בשומרים מבואר דיש לו קנינים דאי ליכא קנינים איך אמרינן תן כזכי
וכמוש"כ מא"ז זצוק"ל מהירושלמי וגם הביא ממרן הגרי"ז הלוי זצוק"ל שדדיק הכי

מיוחדת המחייבת בב"י בקניני שמירה, משא"כ בקדשים דאינו אלא מחמת קיום הנדר או דין טיפול המחייב אחריות שפיר תלוי בדין דבר הגול"מ.

ונראה להוסיף דזהו גזיה"כ לא ימצא, דקניני שמירה כולל בין השאר דהפקדון צריך לישאר אצלו ויש לו קנינים בזה דהוא מחזיק את הפקדון, וגזיה"כ לא ימצא אומר דקנינים המחייבים שישאר אצלו אוסרים משום בל ימצא, ולפי הרמב"ם זה הווי לאו בפ"ע, ולכאורה לפי הרמב"ם ישרא' שהפקיד חמצו אצל ישרא' שניהם עוברים שלשניהם יש קנינים בחמץ.

ועיין במ"מ שרמב"ן חלק עליו ולפי הרמב"ן כדי לעבור על ב"י בעינן חמץ של ישרא' ברשות הבעלים, וצריכים להוסיף דעיין ברמב"ן ריש פסחים דדין ביטול הווי או מדין הפקעת שם אוכל או מדין הפקעת רשות דהווי כמו חמץ גנוב או אבוד אחר יאוש, מיהו יש עוד דין של רשות דבעינן שהמקום יהי' ברשות בעל החמץ, ואף דשכירות לא קניא כיון דהמקום שכור לבעלים הווי מצוי אצל הבעלים, וקרינן בי' בל ימצא, וכן איתא להדיא ברמב"ן פסחים דף ו. בסוגיא דיחד לו בית, ועיין ברבינו דוד פסחים דף ד. שלפיכך כל דין המשכיר בית לחבירו אינו מן התורה כיון דחמץ של משכיר ברשות שוכר ישרא' אינו עובר עליו.

ועיין בתוס' פסחים דף ו. ד"ה יחד דלפי ר"ת והר"י הכל תלוי בבעלות אלא דהיכא דאיכא בעלות שלימה ואסרינן מגזיה"כ לא יראה לך אסור בכל מקום, משא"כ שעבודים הוו מגזיה"כ לא ימצא ואסרינן דוקא במצוי אצלו היינו ברשות ישרא' ואם יחד לו בית אינו ברשות ישרא' ולא אסרינן מגזיה"כ לא ימצא.

ועיין ברא"ש שהביא בשם יש מן הגאונים דישרא' שהפקיד חמצו אצל ישרא' אחר או אצל גוי הנפקד חייב בביעורו כיון דברשותו הוא וומילא אין המפקיד חייב עליו משום דאינו ברושתו, ורבינו יונה הקשה עליהם דהמפקיד לעולם חייב אפילו קבל השומר אחריות דכיון דיכול להקדישו

מפ"ג הלכות שלוחין ושותפין ה"ח וז"ל הרי שהנפקד יש לו זכות בהפקדון שכ"ז שלא בא בעל דינו הרי הוא זוכה שיהי' הפקדון תחת עכ"ל עיי"ש.

מבואר דהפקדון תמיד הוי ברשות המפקיד, ועוד הוסיף הרא"ש שמקום הפקדון שאול לבעל הפקדון.

והנה איתא בפסחים דף ה: דאפילו ישראל דקבל עליו אחריות בחמצו של עכו"ם עובר בב"י דחייב אחריות שוי' כדידי', ולכאורה צ"ע לפי רבינו יונה והרא"ש למה יגרע חמצו של ישראל מחמצו של עכו"ם, ולמה ראובן שהפקיד חמץ אצל שמעון וקבל שמעון אחריות למה לא יחשב שלו וברשותו של שמעון כמו היכא שהפקיד עכו"ם אצל שמעון וקבל שמעון אחריות.

ורבינו יונה הקשה דפקדון תמיד הוא ברשותו של מפקיד כיון דיכול להקדישו, ואיך עובר השומר, ולכאורה דברי רבנו יונה נכונים, ודברי הגאונים צ"ע וצ"ל דשני דיני רשות איכא, דבגניבה דין חסרון רשות הנא' בחפץ הגנוב או אבוד הוי דין בהפקעת בעלות ע"י מעשה גניבה או מעשה אבידה, ובפקדון לכאורה ליכא חסרון בעלות אלא שומר במקום בעלים הוא, משא"כ בב"י הוי הדין דבעינן שחמץ שלו יהי' במקום השייך לו וזה מגזיה"כ לא ימצא, ודברי רבנו יונה באמת צ"ע ולזה הוסיף הרא"ש והקשה דכיון שהשאלו הנפקד ביתו לשמירת ממונו קרינא בי' ביתו.

והנ"ל דאיפלגו הרשב"ם בב"ב דף פ"ה. ד"ה המופקדין ותוס' פ"ה: ד"ה כגון אי מקום הפקדון קנוי לבעל הפקדון אי לאו. ועיין ברבנו יונה בב"ב שם דס"ל דמקום הפקדון שאול למפקיד כל ימי השמירה ובתום השמירה תמה השאלה, וא"כ נמצא דלפי רבנו יונה הוי החמץ של המפקיד במקום המושאל לו, ואף דשכירות לא קניא, אבל לגבי ב"י שפיר נחשב של המפקיד וברשותו, וזהו שהקשה על דברי הגאונים, אבל לכאורה אין הכרח לקושייתו דהרבה ראשונים ס"ל דאן המקום מושאל לבעלים.

אלא דנ"ל תו דרבנו יונה לא הקשה מזה דגונב משומר חייב כפל וממילא הוי בית שומר כבית בעלים אלא הקשה מהקדש דיכול להקדיש פקדון, והקשו האחרונים למה לא הקשה מכפל, ונ"ל דשונה דין כפל של פקדון מדין הקדש בפקדון בעצם דיניהם כמו שביארנו במקו"א, דפטור כפל בדבר הגנוב הוי מגזיה"כ וגונב מבית האיש דכל שיש הפקעה בבעלות אימעוט מגזיה"כ וגונב מבית האיש, וזה כולל גם גונב מן הגנב וגם גונב קדשי מזבח, דע"י הפקעת רשות של מעשה גניבה איכא הפקעת בעלות

ובקדשי מזבח כיון שקדוש הוא למצותו איכא הפקעת בעלות מלעשות בו דברים אחרים חוץ מהקרבה על המזבח, וכל דליכא בעלות שלימה ליכא חיוב כפל מגזיה"כ וגונב מבית האיש, וא"כ זה שחייב כפל בגניבת פקדון הוי ראי" דליכא שום הפקעת בעלות כשמפקיד פקדון אצל שומר, מיהו זה שאינו יכול להקדיש דבר הגנוב איתא בב"מ דף ו'. דלומדים מגזיה"כ איש כי יקדיש ביתו מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו, ובגניבה איכא הפקעת רשות והפקעת בעלות גם יחד, מיהו יכול להקדיש קדשי מזבח לבדה"ב כיון דאף דאיכא הפקעת בעלות ליכא הפקעת רשות, ודין בל יראה הוי דין ברשות, וממילא הביא רבינו יונה ראי" מהקדש דהפקדון הוי תמיד ברשות בעלים. ועיין ברא"ש שכתב דכיון דהשואל משאיל מקום לשואל תמיד הוי ברשות בעלים וכבר ביארנו דאיכא שני דינים ברשות ולכאורה לפי הרא"ש איכא רק דין א' דהמקום שעליו החמץ יהי' רשות בעל החמץ וליכא דין דבעינן שיהי' ברשות בעלים של הפקעת רשות שעל ידי גניבה או אבידה.

והנ"ל בביאור דברי הגאונים דעיין ברא"ש שלא כתב כלל בדעתם בענין ב"י אלא בענין ביעור חמץ, ולפי דבריו חיוב ביעור חל על מי שהחמץ מצוי אצלו, ויש לו קנין בדבר שהחמץ ישאר אצלו, וזהו כל דין חיוב שומר דמאחר ומצוי אצלו ויש לו דין בעלות שישאר אצלו ועל בעלות וחיוב זאת יש חיוב אחריות, ממילא חייב בביעורו, וממילא עובר בב", ודין הגאונים לעולם ההיפך הגמור של שיטת הרא"ש, דלפי הרא"ש דין ב"י תלוי בבעלות, וזה מחייב תשביתו, ולפי שיטת הגאונים הכל תלוי במי שזה מצוי אצלו היכא דיש לו דין בעלות להיות אצלו, וזה שהביאו ראי' מהמכילתא, וזה למה כתב הרא"ש שהמכילתא מיירי דוקא היכא דהרהינו אצלו, אלא דצריכים להוסיף דלפי הגאונים דין מצוי אצלו ביסוד הוי דין בביעור אלא זה נלמד מגזיה"כ בל ימצא ומאחר דהוא חייב בביעורו ממילא חייב גם בבל יראה.

ונראה להוסיף דאיפלגו הקצוה"ח מצד אחד והנתיבות והש"ך סימן פ"ו וסי' רצ"ב וסי' ש"מ ובשאר מקומות אי איכא חיוב השבה בשומר, דכתב הקצות כיון דפקדון הוי ברשות בעלים לענין דין הקדש וכפל וכו' ליכא דין השבה דכבר הוא ברשות בעלים, דכל חיוב השבה בגנב הוי לבטל הפקעת הרשות דאיכא בגניבה ואבידה דכיון דהפקיעו מרשות בעלים צריך להחזירו, אבל פקדון אינו מופקע מרשות בעלים, וא"כ מה"ת דאיכא חיוב השבה, וכתב הש"ך והנתיבות דשפיר איכא דין השבה בשומר, ועוד

כתב הש"ך בסי' פ"ו ס"ק ב' בשם הגהות אשרי בשם האו"ז וכן בשם המהרש"ל דהיכא דראובן הלוה לשמעון ולשמעון יש פקדון אצל לוי החיוב השבה של לוי של הפקדון הוי לראובן,³ והקצות ס"ק ד' וכן במשובב נתיבות ס"ק א' כתב דליכא דינא דר"נ בפקדון כיון דליכא חיוב השבה, דלא שייך דין דשעבודא דר"נ אא"כ איכא חיוב השבה, והוסיף עוד הש"ך חו"מ סימן פ"ו ס"ק י'⁴ דכיון דאיכא חיוב השבה לראובן שוב אין שמעון יכול להקנות או להקדיש הפקדון כיון דאינו ברשותו, ועיין בקצוה"ח ס"ק ז' דביאר הש"ך וז"ל וה"ה דאינו יכול ליתנו לאחר כיון דשייך בי' שעבודא דר' נתן עכ"ל.

ומהש"ך מבואר דבכל שומר דאיכא קנינים איכא גם הפקעת רשות ומעשה קנין המחדש חיובי שמירה הוי גם קנין להפקיע ולא רק קנין להתחייב, וכן הוא בתוס' ב"ק דף ע"ט. דמהני משיכת גניבה למעשה גניבה כיון דקנין של שומר הוי קנין להפקיע ולא רק קנין להתחייב, אלא דכיון דהשומר מחזיק בשביל הבעלים עדיין הוא ברשותו,⁵ לא בשביל דליכא הפקעה אלא בשביל שמחזיק אותו לבעלים, והיכא דאינו מחזיק אותו לבעלים שוב איכא הפקעת רשות.

וא"כ לפי מש"כ הש"ך לפי הגאונים כיון דהנפקד חייב בביעור חמץ שוב אינו מחזיק הפקדון בשביל הבעלים וממילא אין הפקדון ברשות בעלים, מיהו עדיין צריכים לבאר שיטת הגאונים דהם כתבו דינם אפילו בשומר עכו"ם ואיזה חיוב ביעור יש לעכו"ם, אלא דנראה שלפי הגאונים דין שומר הוי להיות במקום הבעלים לכל דבר, וזהו חלק מדין שמירה שלהם, ואם הבעלים חייבים לבער הם צריכים לבער בשבילם, וכיון דלעכו"ם יש דין שומר הרי הוא חייב מדיני שומר שלו לבער החמץ בשביל הבעלים, וא"כ אינו מחזיק החמץ בשביל הבעלים ושוב אין הפקדון ברשות בעלים ואין הבעלים עוברים על ב"י.

---

³ וכן הוא ברשב"א ור"פ ב"ק דף מ:

⁴ עיין בקצוה"ח שם ס"ק ד' וז"ל ותמי' לי טובא דאי נימא שעבודא דר"נ גבי פקדון א"כ כי היכי דאינו יכול למחול בשעבודא דר"נ כן נמי לא יוכל ליתן את הפקדון לנפקד, ובאמת כ"כ בש"ך בסק"י דמה"ט אין המשאיל יכול להרויח זמן לשואל וע"ש והוא תמוה דנראה דפקדון לא גרע משאר מטלטלין דיכול ליתנו לאחר עכ"ל

⁵ עיין ברע"א במשניות ריש פרק מרובה אות דנראה דגם ס"ל הכי. ועיין בקצוה"ח סימן שמ"ט ס"ק א' דהביא הירושלמי פ"ח שבועות ה"א כיון ששמירתו עליו כמי שהוא עליו דכיון דפקדון שומר הוא לבעלים הוי ברשות בעלים.

ורבינו יונה חלק עליהם וכתב דפקדון תמיד ברשות בעלים כיון דמשאל השואל מקום לבעלים וכמוש"כ דדין רשות שלו הוי מקום החמץ ואינו נוגע לדין רשות של הגאונים.

ועיין ברמב"ן דף ו. דביאר דברי רש"י בסוגיא יחד לו בית דלפי רש"י חייב באחריות של שומר חנם, ולכאורה דבריו תמוהים דעיין רש"י לקמן דף ל"א: ד"ה קונה משכון דדוקא היכא דאיכא חיוב אונסין עוברים בב"י, משא"כ כתב הרמב"ן דלפי רש"י ש"ח עובר בב"י, ודברי הרמב"ן צ"ע.

ונראה דלפי רש"י שאני דין ב"י בשומרים מדין מדין ב"י בקניני משכון משום דין בע"ח קונה משכון, דלב"י בקניני משכון מדין בע"ח קונה משכון בעיני קנינים גמורים, ודין ב"י שלו הוי מגזיה"כ לא יראה לך חמץ, וכמו דמהני קניני משכון לקדש אשה ודברים אחרים מהני גם לעבור בב"י, ודוקא בחיוב אונסין וקניני משכון ס"ל לרש"י דאיכא בעלות גמורה, משא"כ קניני שומר הוי דין אחר מגזיה"כ לא ימצא, וכיון דקניני שומר הוו שישאר אצלו איכא איסור בל ימצא באחריות כל דהו.

אלא דצריכים לבאר בשיטת רש"י למה חוץ מקניני שומר בעיני גם חיוב אחריות של ש"ח איזה דין בעלים יש משום חיוב אחריות של ש"ח, ונ"ל דאפשר דס"ל לרש"י כמוש"כ בשיטת הרמב"ם דאין דין אחריות דין בבעלות המחייבת בל ימצא אלא הוי דין ברוצה בקיומו, דלפי רש"י יוצאים במצות תשביתו בביטול וא"כ איכא שני דברים קניני שמירה וחיוב אחריות, וחיוב אחריות הוי מדין רוצה בקיומו.

אלא דצריכים להוסיף דהקשה הרמב"ן על שיטת רש"י דליכא לגוים דין אחריות של שומרים דאיכא מיעוט של רעהו ועכו"ם הוי כהקדש, ונראה שלפי רש"י אף דליכא חיוב אחריות לגוי בלי קבלת קנין מ"מ שם שומר איכא, וא"כ לפי דברינו אתי שפיר, דאיה"נ ליכא חיוב אחריות שמירה לעכו"ם אלא שם שומר יש לו, ואיכא חיוב שמירה ועיין ברש"י ב"מ דף נ"ו. ד"ה אינו נשבע דס"ל כהרמב"ם בדין פושע מזיק, וא"כ לפי רש"י חיוב אחריות של ש"ח אינו מדין אחריות אלא מדין שם שומר, ובזה חולק הוא על הרמב"ם דהרמב"ם ס"ל דגוי מופקע משם שומר אא"כ קנה מידו, וממילא כתב דין פושע כמזיק רק לגבי עבדים שטרות וקרקעות, משא"כ לפי רש"י דס"ל כהרמב"ם בענין פושע מזיק יש דין שמירה לעכו"ם ורק

דמופקע הוא מחיובי אחריות, ודין ש"ח אינו מדין חיוב אחריות אלא מדין שם שומר, וס"ל כהבה"ג דאף זה חשוב רוצה בקיומו.

והרמב"ן הקשה עליו עוד מעצם הסוגיא שלפי ביאורו ברש"י האיך זה תלוי בשכירות קניא, ונראה לתרץ דלפי רש"י כל שקבל שמירה השאיל לו מקום הפקדון, והשאלת מקום הוי קנין בכל מקום והוי קנין לקבלת שמירה לגוי ולא בעינן קבלת קנין, ולפי"ז ביאור שיטת רש"י הוי כמוש"כ בקנו מידו לפי הרמב"ם והבה"ג, ואי נימא הכי לא בעינן למש"כ לעיל וס"ל לרש"י כמוש"כ בשיטת הבה"ג דחיוב אחריות של ש"ח מהני לעבור בב"י.

ויש להוסיף והעירוני לזה הגרמ"ש ש בקונטרס הביאורים ב"מ סימן כ"ו דלפי הרמב"ם השאלת מקום אינו מדין חצר ולא מדין משיכה דלפי הרמב"ם חצר השכור קונה למשכיר ולא לשוכר כמבואר בדבריו פ"ו הלכות שכירות ה"ה אבל הוי כמו קנין סודר, משא"כ לפי הראב"ד הוי מדין קנין חצר, ועיין בפכ"ט הלכות מכירה ה"ט דהרמב"ם כלל ביחד דין שכירות מקום וקנין סודר לגבי קטן ובע"כ אינו משום משיכה או מדין חצר, וכבר ביארנו במקו"א דאמר א"ז זצוק"ל דאין סודר מעשה קנין אלא דהוי דין בגמירות דעת, ולכאורה לפי הרמב"ם שכירות מקום הוי דין אחר לגמרי מקנין חצר או משיכה והוי כמו קנין סודר ודין א' לשניהם והדברים ארוכים ואכמ"ל ואי נימא שלפי רש"י שכירות מקום הוי כמו קנין סודר והוי כאילו קנו מידו להיות שומר וחל עליו דין שומר חנם מבואר ישטת רש"י, אלא דנראה מרש"י בב"מ דשכירות מקום קונה מדין חצר כמו הראב"ד וביאר הסוגיא ב"מ פ"ב. כמו הראב"ד וא"כ צ"ל כמוש"כ דקנין חצר מהני לקבלת אחריות של נכרי לדין שמירה.